Living in the realm of miracles #1
Wonen in het rijk van wonderen # 1

Dag Allemaal,
Een mirakel/wonder wordt gedefinieerd als 'een verrassende en welkome gebeurtenis die niet door natuurlijke of wetenschappelijke wetten kan worden verklaard en daarom wordt beschouwd als het werk van een goddelijke werking'. Voor ons betekent een wonder dat God opnieuw iets gedaan heeft. Maar zou het niet fijn zijn om in het rijk van wonderen te leven in plaats van het ervaren van hoogtepunten die vervolgens gevolgd worden door dieptepunten?

Wat nu als we zo snel van wonder tot wonder zouden leven dat het een manier van leven voor ons zou worden?

Gezag, macht
Het Griekse woord voor 'wonder' is 'dunamis', wat 'macht' betekent. Het is waar het woord 'dynamiet' vandaan komt en verschilt van 'autoriteit' wat 'exousia' is. We kunnen het verschil verklaren door te zeggen dat een politiefunctionaris in het gezag van de wet functioneert en dat hun wapen de macht is om hun autoriteit af te dwingen.

We hebben de autoriteit (exousia) om de macht (dunamis) van de naam van Jezus te gebruiken. Maar tenzij de Vader eerst in gezag door Zijn Geest in een situatie beweegt, zal er geen kracht gegeven worden wanneer je die Naam gebruikt. Met andere woorden, je kunt zeggen 'in de naam van Jezus' totdat je blauw in het gezicht bent, maar tenzij de Vader eerst in die situatie gezag neemt, zal er niets gebeuren. Zowel autoriteit als macht moeten aanwezig zijn.

In Handelingen 19: 13-17 wordt ons verteld dat 7 Joodse niet-gelovigen probeerden een demon uit te drijven door de naam van Jezus te gebruiken. De geest antwoordde hen en zei: "Jezus ken ik, en Paulus, ken ik, maar wie bent u?" en de geest in de man liet hem hen aanvallen en alle 7 verlieten het huis bebloed en naakt, zo intens was het gevecht. Ze hadden niet het gezag om de naam van Jezus te gebruiken, dus ze hadden geen macht.

Geen zalving (manifeste aanwezigheid) van God daarvoor
Toen ik bij zijn laatste ademtocht op het sterfbed van een goede vriend was, begon zijn vrouw tegen hem te schreeuwen en te roepen 'in de naam van Jezus leef!', Zonder resultaat. Ik vertelde haar: "_____, er is geen zalving om hem op te wekken, we moeten hem laten gaan."

Ze had het gezag als kind van God om de naam te gebruiken, maar de Heilige Geest die de kracht brengt, was niet met haar in haar verlangen om haar man uit de dood te zien opstaan. In de Geest was het gewoon leeg - niets. Er was geen enkele Aanwezigheid. Dus de naam van Jezus was machteloos in die situatie.

In Lucas 5: 17 wordt ons verteld dat Jezus dit leerde; "…de kracht (dunamis) van de Heer was er om hen te genezen." Macht en de persoon van Jezus die dan genezing kon gebieden.

Weten wat Hij over iets denkt
Toen ik in Mexico was voor een korte zendingsreis in Saltillo, kwamen er op een avond twee vrouwen naar het huis met de vraag of ik de volgende ochtend naar hun dorp wou komen om te bidden voor een klein meisje genaamd Fedra, die doof geboren was en niet kon praten. Ik vroeg een paar momenten om erover te bidden voordat ik een definitieve beslissing nam - ik was nerveus over hun verwachtingen van een wonder.

Ik zat aan de andere kant van de kamer terwijl de vrouwen (in het Spaans) spraken met de zendeling en ik zei snel tegen de Vader: "Vader, ik zal dat meisje niet de handen opleggen, tenzij U haar gaat genezen. De enige manier waarop ik zal doen wat ze vragen, is als U me zegt dat U haar gaat genezen. ' Onmiddellijk zei Hij: "Ik zal haar genezen. Ga met vertrouwen."

Toen ging ik verder: "Maar ik heb dit nog nooit eerder gedaan, wat moet ik doen?" Het was de Heer die sprak: "Bestudeer de voorbeelden in de evangeliën waarin ik de dove, stomme, * of doofstomme * genas." En dat was dat, einde van het gesprek. Ik stond op en zei tegen de zendeling dat ik zou gaan. Die avond bestudeerde ik de weinige voorbeelden van Jezus die dove mensen tegenkwam, en /

of mensen die niet konden praten (de één was een blinde). In de meeste gevallen was er een demon bij betrokken en wierp Hij die uit. Maar in één geval was het een eenvoudige genezing ... en Hij stak zijn vingers in de oren van de man en beval hen te worden geopend. (^ Marcus 7: 32-35, * 9: 17-25, Mattheüs 9: 32-33, 12:22, Lucas 11: 14)

Ik had geen onderscheidingsvermogen om te weten of een demon betrokken was bij Fedra, maar ik volg altijd de richtlijn 'bij twijfel, uitwerpen', lol, dus ik bedacht dat ik elke mogelijkheid zou dekken. Toen we aankwamen, zetten de ouders van het meisje haar neer in een stoel, zij en hun uitgebreide familie stonden achter en aan weerszijden van Fedra, ongeveer 10 mensen in totaal. We waren met 11 vanuit de VS en stonden tegenover hen. En een heel bang 7-jarig doof meisje dat ons allemaal aanstaarde, en geen stem kon uitbrengen.

Ik vroeg de zendeling om in het Spaans aan haar ouders uit te leggen wat ik ging doen. Toen deed ik een stap naar voren, stopte mijn vingers in haar oren, nam het gezag over een doofstomme geest in de naam van Jezus, en gebood haar toen te worden genezen in de naam van Jezus - nog steeds niet wetend of er een demon bij betrokken was ... en verwijderde mijn vingers. Aanvankelijk bleef Fedra ons alleen maar aanstaren, maar een ervaren verpleegster die bij ons was, observeerde een verandering - haar ogen volgden aarzelend wie aan het woord was.

De verpleegster bekeek haar en zei dat ze zeker wist dat ze kon horen, maar dacht dat ze bang was, omdat ze nog nooit eerder stemmen had gehoord. Haar ouders keken haar recht in de ogen en spraken zachtjes tegen haar: 'Fedra'. Plotseling, als bij een donderslag, werd het allemaal logisch voor haar - ze sprong op en haar familie begon tegen haar te praten en haar te omhelzen en grote vreugde brak uit in het huis. Ze sprong in mijn armen en we liepen naar buiten, waar ze buiten de deuropening onmiddellijk recht omhoog keek naar de overhangende boom, want ze hoorde een vogel fluiten. Iemand vertelde haar in het Spaans "pajaro" (vogel). Onmiddellijk begreep ze het, en begon ze naar de boom te wijzen, waarna haar in het Spaans werd verteld wat het was; vervolgens wees ze naar een bloem, enzovoort, terwijl ze al deze nieuwe kennis opnam als een droge spons die regenwater opneemt.

Ze begon te praten in wat een soort van verminkt Spaans moest zijn toen ze de geluiden van woorden nabootste en probeerde haar lippen en tong voor het eerst in haar leven te laten spreken.

De dorpskinderen omsingelden ons en grepen haar vast, dus plaatste ik haar in hun midden terwijl ze haar omhelsden en het van vreugde uitschreeuwden; een wonderlijk verward gezelschap van kinderen. Plots riep één kind achter haar 'Fedra' en ze draaide zich meteen om en wees hem recht aan. Toen werd het een spel, de kinderen om haar heen tikten haar om beurten aan en riepen haar naam terwijl ze zich omdraaide om te wijzen naar degene die haar naam uitsprak.

Toen zag ze een oud minibusje in de stoffige, ronde binnenplaats van het dorp. Ze duwde de kinderen opzij, alsof iemand door hoog gras probeerde te lopen en het hoge gras opzij duwde, en liep zo naar het busje. Ik volgde haar, net als de anderen, en liep een beetje achter de kinderen aan en Fedra begon met haar open hand op de deur van de bestuurderskant te bonzen ... ze zei iets, maar ik begreep het niet; het werd duidelijk dat ze wilde dat de deur voor haar werd geopend .

Dat deed ik en ze klom snel in de stoel van de bestuurder en begon krachtig op de claxon te drukken. Toen het de eerste keer geluid gaf maakte ze een luchtsprong, ze schrok ervan, zich afvragend wat ze gedaan had, en daarna giechelde ze als een kind op kerstochtend.

We begrepen het meteen: haar hele leven had ze auto's het plein zien binnenrijden met de chauffeurs die sloegen op wat haar leek alsof het alleen maar het stuur was; en dan zag zij de reactie van mensen op dat getoeter, maar ze wist niet waarom. Nu wist ze waarom! Ze toeterde een paar minuten op de claxon, springend en gillend bij elk getoeter, tot ze er genoeg van had. Toen stapte ze uit en leidde het groepje kinderen ergens anders naar toe, iedereen liep achter haar aan onder voortdurend gillen en geschreeuw. Haar ouders stonden erbij, in tranen, en keken er naar. Dat was een goede dag.

Dit alles om dit te zeggen: de Vader moest daar zijn om de macht vrij te geven toen ik de naam van Jezus sprak. Anders zou er niets gebeurd zijn.

Wat we daarom willen doen, is leven in een sfeer van omgang en gemeenschap met de Vader, dat gegeven elke situatie, alles wat ons verrast, we in die situaties Zijn gedachten kunnen kennen, omdat we al met Hem wandelen. DAN kunnen we de Naam spreken en gebeurt er een wonder.

En met een wonder doel ik niet specifiek op genezing, maar ook op voorzieningen voor ons leven, en antwoorden op beslissingen die we moeten nemen en wijsheid die we nodig hebben, over situaties en gunst en zegen, financieel en bij mensen, - we moeten weten waar Hij naar toe gaat, en dan kunnen we die naam boven alle namen spreken. Dan gebeurt er een wonder.

We willen leven in het rijk van wonderen, niet in een bestaan van ups en downs, nooit wetend wat Hij wil of waar Hij in zal voorzien. Volgende week meer, tot dan, zegen,
John Fenn
www.cwowi.org en e-mail mij op cwowi@aol.com

Living in the realm of miracles, #2: What crucify the flesh really means
Wonen in het rijk van wonderen, # 2: Wat het vlees kruisigen echt betekent

Dag Allemaal,
Zelfs als een tiener die nieuw was in de Heer, was ik getuige van een christelijke cultuur dat van wonder tot wonder leefde, in plaats van te leven in het rijk van wonderen.

Veel van mijn leeftijdsgenoten leken niet in staat om simpelweg in gemeenschap met de Vader te wandelen; hun geestelijk leven draaide om het laatste wonder dat Hij deed en het volgende wonder dat ze nodig hadden. Tussendoor waren ze in een wildernis, een vallei, levend voor het volgende wonder. Ze kenden Hem grotendeels door wat Hij voor hen deed.

Kom naar mijn wegen en gedachten: Jesaja 55: 7-9
"Laat de goddelozen zijn wegen verlaten, en de onrechtvaardigen zijn gedachten, laat hem wederkeren tot de Here en Hij zal Zich over hem ontfermen, en tot onze God, want Hij zal overvloedig vergeven, want mijn gedachten zijn niet uw gedachten, zegt de Here , noch zijn uw wegen mijn wegen. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen, en mijn gedachten dan uw gedachten. "

In veel preken werd dit gebruikt en vele bijbelleraren hebben deze woorden gebruikt om de gemeente mee om de oren te slaan, wat leidde tot veroordeling. Men verkondigde hoe Gods wegen en gedachten hoger zijn dan de onze, en daarom kunnen wij ze niet weten. Maar kijk eens wat beter: het is eigenlijk een uitnodiging om onze wegen en gedachten in de steek te laten en terug te keren naar Hem en Zijn wegen en gedachten. Het is een uitnodiging om te leven in het rijk van Zijn wegen en gedachten. Het is geen verklaring die verkondigt hoe hoog en onbereikbaar Hij is.

Nieuwtestamentische werkelijkheden
De bovenstaande passage van Jesaja 55 wijst op het verschil tussen het oudtestamentische denken en het nieuwtestamentische denken. Als iemand moeite heeft om de uitnodiging in dit gedeelte te zien om naar de gedachten en wegen van de Heer te komen, is het een indicator hoe geworteld hun gedachten zijn in het oudtestamentische denken. We moeten onze wegen en gedachten verlaten en terugkeren naar de Heer. Dat is eigenlijk NT-denken. Hier is de waarheid van het Nieuwe Testament, dus we moeten ons denken hierop afstemmen:

Kolossenzen 1: 26-27 zegt dat we 'Christus in ons' hebben.
1 Corinthiërs 2: 10-16 vertelt ons dat we de zin van Christus hebben en dat de Heilige Geest namens ons de diepten Gods onderzoekt.
2 Korintiërs 5: 17 vertelt ons dat alle oude dingen verdwenen zijn en dat alle dingen nieuw zijn in Christus, want we zijn een nieuwe schepping in Hem.
Galaten 5: 17-25 vertelt ons dat we de werken van het vlees kunnen verlaten en wandelen in de vrucht van de geest (Geest) - wat Zijn wegen en gedachten zijn.

We hebben niet de geest van Jezus - Jezus, de man heeft zijn eigen geest. We hebben de geest van Christus. God. In ons. Onbeperkt, in staat om in elke situatie Zijn wijsheid en Zijn wil met ons te delen.

Romeinen 10: 6-10 vertelt ons dat het denken van het Nieuwe Testament niet is dat we naar de hemel moeten gaan om Jezus te zien, om Hem naar onze situatie te brengen, zodat Hij ons 'een woord' kan geven. Ook zegt het Nieuwe Testament niet dat we naar de hel moeten gaan of dat we Jezus opnieuw moeten opwekken uit de dood in een glorieuze geestelijk visioen, zodat we opnieuw kunnen beginnen.

Nee, het Nieuwe Testament denkt dat als je in je hart gelooft dat Jezus is opgestaan uit de dood, en Hem als Heer met je mond belijdt, je gered zult worden. Christus is nu in jou. Er kan niets meer dat nog gedaan kan worden. De Vader kan niets beters meer voor jou doen - Hij gaf Zijn Zoon, je hebt nu Christus in jou. Dat is alles.

Je hebt Christus in je - hoe kun je dat verbeteren? Hoe kun je toevoegen aan wat Jezus voor jou heeft gedaan?

Kun je daar iets aan toevoegen?
Een sleutel tot wandelen in het rijk van wonderen is te weten, echt weten, zodat het diep in je gegrond is, dat je niets kunt doen of toevoegen aan het feit dat Christus in jou is. Noch kun je iets wegnemen van het feit dat jouw geest al door de Heilige Geest is vernieuwd, je bent een burger van de hemel, kind van de Koning, en je hebt Christus in je.

In de brieven van Paulus vertelde hij mensen, zoals hij dat deed in Kolossenzen 2: 16-23, dat Christus alles is:

"Laat daarom niemand u veroordelen met betrekking tot eten, drinken, sabbatdagen, feesten ... en laat niemand u bedriegen met visioenen waarvan zij zeggen dat zij hen ertoe hebben aangezet om engelen te aanbidden of een ervaring die zij beweren gehad te hebben dat hen arrogant maakt. Ze houden niet vast aan het Hoofd van het lichaam van Christus, van wie we geestelijke voeding en leiding ontvangen. Dus waarom volg je de leringen van mensen van ‘raak niet aan, smaak niet, roer niet aan', die allemaal zullen vergaan. Deze dingen zijn slechts de leringen van mensen. "

Wat het opnemen van het kruis echt betekent
In Mattheüs 16: 16-27 doet Petrus de uitroep, gebaseerd op openbaring van de Vader: "U bent de Christus, de Zoon van de levende God!" Vers 21 vertelt ons (nu zij wisten Wie Hij werkelijk was) dat Jezus met hen begon te delen dat Hij moest worden gekruisigd en sterven, waarop Petrus heftig bezwaar maakte.

Jezus zei tegen zijn vriend in vers 23: "Ga achter mij Satan! (In het Grieks):" Je bent een struikelblok voor mij! Want jouw gedachten zijn niet de gedachten van God, maar van mensen.”

Het Griekse woord vertaald 'struikelblok' is 'skandalon' dat letterlijk een strop of strik was die werd gebruikt om een dier in de val te lokken. Jezus zei dat de gedachten van Petrus een valstrik waren, een strop, om Hem van het plan van de Vader af te brengen.

Daarop antwoordde Jezus: "Als iemand mij wil volgen, laat hem zichzelf verloochenen en zijn kruis opnemen en Mij volgen ..."

Het 'zichzelf verloochenen en het kruis opnemen' is daarom dat we onze gedachten en plannen voor ons leven opgeven, en Gods gedachten en plannen voor ons leven gaan denken. Dat doet vaak pijn. Dat patroon van het opgeven van onze gedachten en plannen ten gunste van Zijn gedachten en plannen. Dat kunnen onder andere dingen zijn die we graag zouden willen zeggen en denken over anderen, maar vooral gedachten over wie ons pijn gedaan heeft of verkeerd behandelt heeft.

Zijn gedachten lijken meer onrechtvaardig, om onze mond te houden als we beschuldigd worden, of om te antwoorden zonder die ander op dezelfde manier te beschuldigen, hoewel we beschuldigd zijn - dat is een marteling. Maar het is de dagelijkse kruisiging van onze gedachten over wat we zouden willen zeggen tegen iemand, wat het verloochenen van onszelf is, waar Jezus het hier over heeft. Dood je gedachten en zeg in plaats daarvan een gebed voor hen. Zegen hen, doe goed voor hen - dat doodt het vlees - maar het is Zijn weg. Zijn gedachten. Kom naar ze toe.

Leven in het rijk van wonderen betekent eerst bereid zijn om onze wegen en gedachten op te geven ten gunste van het nemen van Zijn wegen en gedachten - over een persoon, over een situatie, over dingen die we zouden willen zeggen of doen met iemand. Zijn weg is geen opschorting van oude vleselijke manieren hoe met mensen om te gaan, en ook niet het opzetten van een mentale 'gedemilitariseerde zone' in je denken, die je niet overschrijdt; het is een vernietiging van de oude manieren en gedachten van hoe we in het verleden met mensen omgingen. Door een kruisiging als voorbeeld te nemen en niet bijvoorbeeld een snelle onthoofding van een gedachte, is omdat Jezus begrijpt dat het een marteling is om onze oude wegen en gedachten te doden. Het is een geleidelijk proces, maar een noodzakelijk proces als we willen wandelen in het rijk van wonderen ...

Volgende week: Leven in het rijk van wonderen, tot dan zegen,
John Fenn
www.cwowi.org en e-mail mij op cwowi@aol.com

Living in the realm of miracles #3, Making the jump
Wonen in het rijk van wonderen # 3, De sprong maken

Dag Allemaal,
De grootste factor in mijn leven die ervoor zorgde dat ik in het rijk van wonderen ging leven, was de openbaring van 2 Petrus 1: 3-4:
"Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht."

Dat vers zegt dat alles wat nodig is voor het leven (natuurlijke voorziening) en goddelijkheid (het vermogen om in Christus in karakter te groeien) al voor ons in voorzien is. Dat betekent dat er niets is dat ik in dit leven zal tegenkomen waar niet al in is voorzien. Het betekent ook, ongeacht de emotionele, morele of geestelijke uitdaging die ik ooit zal tegenkomen, groei in Christus is voorzien.

Deze openbaring kwam op een moment dat we leefden van loon tot loon; wanneer we de auto uitkamden op zoek naar munten om de jongens iets te kunnen geven van McDonald's, en als de elektriciteitsrekening uiteindelijk betaald moest worden en er geen geld was om het te betalen.

Ik wilde zo graag mijn leven veranderen, en niet meer van wonder naar wonder te hoeven leven, met een diepe vallei ertussen, maar gaan naar een leven van constante voorziening, waar wonderbaarlijke timing een manier van leven zou zijn. Dat vers zonk op een dag diep in me en ik realiseerde me dat alles wat ik in het leven zou meemaken, hoewel het me misschien onaangenaam zou verrassen, Hem nooit zou kunnen verrassen. Dat betekende dat er voorzieningen waren waar Hij al aan had gedacht en verstrekt voordat de wereld begon. Ik moest gewoon vrede krijgen, in vrede blijven, doen wat ik moest doen in het natuurlijke, en Hem de rest laten uitwerken.

De 2e factor
In combinatie met het realiseren dat alles wat ik nodig had voor dit leven en het leven voor God, al in is voorzien, was Hebreeën 10: 32:

"Denk aan de vroegere dagen dat je, nadat je verlicht was, een harde worsteling met lijden doorstaan hebt."
In de King James Version staat 'Roep de herinnering op van vroegere tijden...'

Dit vers vertelt me dat ik Gods trouw in vroegere tijden moet gedenken. Denk aan de vroegere dagen en hoe moeilijk die dagen waren, maar hoe Hij altijd door kwam, hoe Hij altijd voorzag, zelfs als het op het laatste moment was. Het vertelde me om dit op te slaan in mijn geheugen, elke keer dat ik geconfronteerd werd met een crisis en de voorziening gekomen was.

Deze twee verzen hebben mijn leven veranderd, waardoor ik niet meer van het ene wonder, dan een dal, naar het andere wonder ging, maar waar wonderen iets werden dat gewoon een deel van mijn leven werd. Waar ik elke dag een goddelijke timing van mijn wandel zie. Dit is een bestaan waar de timing van de Vader wordt verwacht, waar met opwinding wordt uitgekeken hoe Hij Zijn voorziening zal laten zien.

Ik heb nog steeds geen grote bankrekening. Ik moet nog steeds dagelijks uitkijken hoe er voorziening is voor ons, want het is gebaseerd op de genade die andere mensen de Heer laten zien en daarna vervolgens aan ons, uit waardering voor wat ik leer of schrijf of deel. Maar ik heb vrede, wetend dat de Vader zo'n lange staat van dienst heeft waarin Hij voor ons gezorgd heeft, dat het geen zin heeft om bang en bezorgd te zijn. Ik doe gewoon wat ik moet doen in het natuurlijke, ik ga mijn gang en Hij voorziet - zowel in het natuurlijke als in godsvrucht.

Voorbeeld
Het geld was krap en we moesten onze laatste 5 koeien verkopen. Ik moest een oplegger huren om achter onze pick-up truck te doen, en zo kon ik alle 5 koeien laden. Chris is altijd mijn 'helper' geweest dus ik tilde hem in de truck en besloot dat hij er niet uit zou hoeven komen, dus zette ik zijn rolstoel niet achter in de truck, hoewel het ongeveer een 80 (129 km) lange reis was .

We hadden 10 mijl (16 km) van de 40 mijl (64 km) naar de veemarkt gereden, toen de vrachtwagen stopte, net toen ik optrok na een stoplicht en op een snelweg met 4 rijstroken terecht kwam. We stopten aan de kant van de snelweg. Aan de ene kant was er paniek omdat ik de rolstoel van Chris niet had meegenomen, en ik geen ander voertuig had dat een aanhangwagenlading zou kunnen trekken, dus ik vroeg me af wat ik zou moeten doen. Ik was niet zeker of ik het geld had om te repareren wat er mis was met de truck - paniek, mezelf voor het hoofd slaan, boos op mezelf en de hele situatie - ik kalmeerde mezelf en zei:

"Vader. II Petrus 1: 3-4 zegt dat alles wat betrekking heeft op het leven en goddelijkheid is voorzien, dus ik heb nodig dat U de voorziening openbaart! Waar is Uw voorziening Vader !? Onthul de voorziening en ik dank U dat U dat doet!"

Op dat moment reed een pick-up truck de andere kant op, maar reed vervolgens over het gras tussen de rijstroken van het verkeer, maakte een U-bocht en stopte bij ons. Een jongeman stapte uit, vroeg of we hulp nodig hadden en toen ik de situatie uitlegde, zei hij: "Ik zal jou en je koeien meenemen naar de verkoop."

Daarop maakten we de trailer los, duwden mijn truck uit de weg, droegen Chris allebei naar zijn voorstoel, hingen de trailer aan zijn truck en hij reed ons de resterende 48 kilometer naar de verkoop. We laadden de koeien af, lieten ze wegen en ik kreeg een cheque voor ze. Daarna nam hij ons mee naar een washal voor vrachtauto’s omdat, zoals ik hem uitlegde, ik de trailer schoon moest terugbrengen naar de plek waar ik hem had gehuurd - want 5 koeien in een trailer die niet 'zindelijk' zijn....

Hij liet dat allemaal toe, bracht ons terug naar de truck waar ik toen pas naar huis kon bellen en onze middelste zoon, Jason, kwam naar ons toe en nam Chris en mij mee naar huis. De man weigerde geld voor zijn goede daad - hij werd gebruikt als de voorziening van de Vader, maar door de manier waarop hij sprak en zijn gebrek aan interesse in mijn geloof dat ik deelde, leek hij niet wedergeboren te zijn.

Wat zei de engel
Ik herinner me een eerdere ervaring, jaren geleden, met de Heer en 'mijn' engel toen ik de gelegenheid had om de engel te vragen; "Waarom gebruikt de Vader mensen die niet gered zijn zo vaak om Zijn kinderen te zegenen?" De engel keek me aan met een geschokte uitdrukking, alsof ik het antwoord had moeten weten: "Dat ze niet met lege handen voor de Koning komen!"

Terugkijkend besefte ik opnieuw de goedheid van de Vader, dat zelfs als iemand nooit in de hemel komt, ze vaak door de Vader gebruikt zijn, zodat ze iets goeds op hun naam te schrijven hebben. En als ze later wel tot de Heer komen, komen de goede dingen die ze eerder hebben gedaan voor hun rekening - zodat ze niet met lege handen voor de Koning komen.

Wanneer je bij dat crisispunt komt ...
Wanneer ik zover ben dat ik Zijn voorziening nodig heb, doe ik hetzelfde als ik die dag deed: "Vader, waar is uw voorziening? Uw Woord zegt dat in alle dingen die betrekking hebben op dit leven en godsvrucht al is voorzien, dus Ik dank u voor het onthullen van Uw voorziening! "

De uitnodiging van Jesaja 55 is om onze gedachten en wegen te verlaten en terug te keren naar Zijn gedachten en wegen. Het is een levenslang proces om dat te leren doen. Elke omstandigheid die ons verrast, vereist dat we stoppen op het beslissingsmoment tussen terugvallen op de vertrouwde manieren en gedachten, of een stap zetten in geloof om te gaan denken zoals Hij doet en doen wat Hij doet - leven in het rijk van wonderen. Zijn voorziening is er als we Hem in die situaties zoeken.

We doen dit gedeeltelijk door in onze herinnering terug te gaan hoe Hij uitkomst gegeven heeft in ons leven, en te onthouden dat in alles al voor ons is voorzien ... Wiens wegen zullen we volgen, wiens gedachten zullen we denken?

Volgende week en nieuw onderwerp,
tot dan, zegen,
John Fenn
www.cwowi.org en e-mail mij op cwowi@aol.com